

Liikkuvaa kuvaa

Yleisradion toimitusjohtaja Mikael Jungner kävi Oulussa pelottelemassa, että nysse tulee. Nimittäin mobiilitelevisio. Se on jo kai nähty Pasilassa eikä kestä kuin huikonen, kun se on täälläkin. Saattaa tulla jo muuttolintujen mukana ja olla ärhäkkä tarttumaan. Erityistä vauhtia mobiilitelevisio kuulemma saa siitä, että 3G yleistyy.

Eipä tuosta siis kovin paljon ymmärrä, mutta ei kai ole tarkoituskaan. Tämä mobiilitelevisio näyttää olevan vähän samanlainen kuin digi. Keneltäkään ei kysytä, haluaako joku sellaisen. Se vain tulee. Kuka tietää vaikka ne kaikki olisivat samaa asiaa, mobiili ja digi ja 3G ja PikkuG ja mitä näitä nyt onkaan.

Lienee kuitenkin tarpeen selventää, että mobiilitelevisio ei ole sama kuin mööbelitelevisio. Mööbeli on ruotsia ja tarkoittaa huonekalua, ja sellainenhan televisio on ollut aina. Mobiili sen sijaan on jotain ulkomaata ja tarkoittaa liikkuvaa, eikä vain liikkuvaa kuvaa, vaan liikkuvaa vastaanotinta. Mobiiliksi ei riitä edes se, että telkkarissa on rullat alla ja sitä voi käännellä asennosta toiseen. Sen sijaan hyvällä tahdolla voidaan mobiilitelevioksi tulkita analoginen vastaanotin, joka runsaan vuoden päästä lentää ikkunasta ulos, kun siitä eivät digilähetykset näy.

Kun käsitteet ovat nyt selvillä, voidaan tarkastella mobiilitelevision olemusta yleisemmin. Olennaisinta siinä on se, että sitä katsellaan kännykästä. Eikös tekniikka olekin ihmeellistä? Juuri kun olemme oppineet katsomaan tähtitansseja 50 tuuman taulutelevisiosta, koko homma ängetään yhden tuuman kännykkäruutuun. Useimmille televisio-ohjelmille tämä on vain eduksi – eipähän mene niin monta neliotuumaa hukkaan.

Mikäli vanhat merkit paikkansa pitävät, vähän ajan päästä ilmoitetaan, että kun nyt on tarjolla uusi hieno mobiilitelevisio, muihin ei sitten enää lähetetäkään ohjelmia. Juuri hankitut digiboksit ja littunäytöt saa kantaa lähes ilmaiseksi sinne samalle kaatopaikalle jonne vietiin myös analogiset toosat. Päätöstä perustellaan tekniikan helpoudella. On liian hankalaa tähtäillä ohjelmia erikseen jokaisen kodin kiinteään televisioon. Helpomalla päästään, kun lähetykset roiskaistaan yhtenä möykkynä eetteriin, josta itse kukin voi siepata suosikkinsa suoraan lennosta kännykkään.

Kannattaa ruveta jo hiljalleen sopeutumaan. Sitä työtä auttaa se, että olemme jo sopeutuneet ihmehen hyvin siihen, ettei missään saa enää olla puhelimelta rauhassa. Vanhimmat meistä vielä muistavat ne ajat, kun maailmassa saattoi päästä karuun puhelimelta muuallekin kuin järven pohjaan. Nythän se ei onnistu – aina soi, ellei omassa taskussa niin sitten vierustoverilla. Eiköhän samalla vaivalla mene televisiokuvakin kun vain hyvää tahtoa riittää.

Miksi oikeastaan kenenkään pitäisi olla hetkeäkään vailla tositivevetä? Sitähän tämä arkielämäkin on, toisten ihmisten töllistelyä. Ehkä se on helpompaa, kun sen voi tehdä kännykän kautta. Eipähän jää yhtään jaksoa näkemättä, vaikka sattuisi menoa samaan aikaan. Tosin pitää olla sen verran hienovarainen, että käyttää korvakuulokkeita, jos vaikka katsoo Salkkareita sukulaisen hautajaisissa.